

néhány szó a tökéletlen ismétlésről

elhitted, hogy lehet két nap ugyanaz,
és a fáknak az ágak irányát,
a parkban, ahol a szemetet évekig gyűjtöttük,
külön a boros, és külön a kólás üvegeket,
gondosan elrejtve az évszakonként
cserélődő bokrok alatt.

a hely ugyanaz marad, mondd,
mint az ég és a találkozások,
este, mikor te nagy városból,
én egy kicsi világból jövök,
fekete-fehér-fekete képen
ismételni érintkezési pontjaink.

mint táj az ember kézmozdulatát

elkezdtelek keresni.
először a szembe jövő arcokban.
az öleléseket úgyis levetkőzöm.
már a tekinteteket is.
a tiéddel ugyanezt tenném.
csak a vonásokat őrzöm,
táj az ember kézmozdulatát.

vajon melyik dísznövény
leveleit téped le egyenként.
lehajolni értük túl nagy fáradság,
meghagyod őket zöld avarnak.

legközelebb a szótárból tépsz ki
zavaró szócikkekkel teli oldalakat,
majd a leveleket a postaládád alá
kezded el gyűjteni.
büszkén állsz a szétszórtság felett.
ezt a vonást jegyzem meg belőled,
hátha sikerül egyszer
felváltanod egy kevésbé romlottal.